

New York Times-bestseller

VINCE FLYNN & KYLE MILLS

Een Mitch Rapp-thriller

DODELIJKE DREIGING

Terroristische dreiging met een
dodelijk virus zet alles op scherp

X
ANDER

THRILLER

INLEIDING

NOORD-IRAK

De grot had een oppervlak van ruim tien bij tien meter en werd verlicht door een vijftal bouwlampen op accu's. Het licht en de warmte die ze verspreidden was gericht op twee rijen mannen, die geknield op kleurige kussens zaten. Bij de ruwe rotswanden stonden gewapende bewakers, die in het donker nauwelijks zichtbaar waren.

Vanaf een natuurlijke stenen verhoging keek moellah Sayid Halabi in kleermakerszit op de mannen neer. De meesten die op rij voor hem zaten, waren van middelbare leeftijd, gewezen onderofficieren uit de ontbonden strijdmacht van Saddam Hoessein. Hun commandanten waren in de loop der jaren gevangengenomen of gedood, maar deze gewone militairen waren in vele opzichten nuttiger. Hun superieuren hadden de dagelijkse oorlogspraktijk aan hen overgelaten, terwijl zijzelf vooral probeerden om bij Hoessein in de gunst te komen, wat voor hen van levensbelang was.

De voormalige is-leider had deze strijders gerekruteerd om zijn gemotiveerde, maar tegelijk ongedisciplineerde manschappen om te vormen tot een leger dat in staat was het veroverde grondgebied te behouden en te beheren. Na zijn dood bij een droneaanval had Halabi de organisatie met een veel ambitieuzer doel overgenomen: het opbouwen van een militair apparaat dat het zelfs tegen de Amerikanen kon opnemen. Helaas bleek dat een uitermate frustrerende exercitie te zijn, die veel geld en tijd kostte.

Zijn manschappen, die meestal zaten te bakkeleien of hem

luidruchtig hun steun betuigden, waren stilgevallen toen ze het ritmische geluid van naderende voetstappen hoorden. Ook Halabi richtte zijn blik op een inktzwarte tunnel in de wand tegenover hem. Enkele ogenblikken later verscheen Aali Nassar.

Zijn dure kleding was gescheurd en overdekt met het stof dat deze regio van Irak kenmerkte. Wonderbaarlijk genoeg was aan zijn gezicht niet te zien hoeveel pijn hij leed, maar wel aan zijn houding en het gebroken sleutelbeen dat tegen het kostbare ka-toenen hemd drukte.

Nog maar een paar uur eerder was hij de alom gerespecteerde en gevreesde directeur van de Saoedische inlichtingendienst geweest. Een man die zich steeds weer had weten te bewijzen, eerst bij de Saoedische commando's en daarna tijdens zijn razendsnelle carrière bij de inlichtingendienst van zijn land. Hij genoot het vertrouwen van de koning, had een liefhebbend gezin en de privileges van de macht bepaalden zijn levensstijl.

Maar daar was nu niets meer van over. Zijn plan om het Saoedische koningshuis omver te werpen was aan het licht gekomen en hij had het land moeten ontvluchten. De grote Aali Nassar was nu alleen en stond gewond in een grot, met de kleding op zijn rug en de inhoud van zijn zakken als enige bezittingen. En die inhoud hoopte hij te ruilen voor bescherming en een plekje in de is-hiërarchie.

‘Welkom, Aali,’ zei Halabi na een tijdje. ‘Ik hoop dat je reis niet al te onaangenaam was.’

‘Zeker niet,’ antwoordde hij, terwijl hij de pijn die het spreken hem kostte goeddeels wist te verbergen.

‘Ik begrijp dat je iets voor me hebt?’

De usb-stick die Nassar bij zich had, was ontdekt toen hij in Mekka op gps-trackers werd gefouilleerd. Hij had hem mogen houden en haalde die nu uit zijn zak. Toen hij naar voren stapte om hem aan Halabi te overhandigen, kwamen de mannen langs de grotwanden in beweging.

‘Je moet hem niet aan mij geven.’ De is-leider wees naar een man rechts van Nassar. ‘Geef maar aan hem.’

Hij deed wat hem gezegd werd, waarna de man de usb-stick in een laptop stak.

‘Er wordt een wachtwoord gevraagd.’

‘Uiteraard,’ zei Halabi. ‘Maar ik vermoed dat directeur Nassar niet van plan is ons dat wachtwoord te geven.’

Voor zijn ontsnapping uit Saoedi-Arabië had Nassar een schat aan informatie gedownload over de veiligheidsoperaties, regeringsfunctionarissen en clandestiene financiële transacties van dat land.

‘De inlichtingen- en bankrekeninginformatie op die stick zijn van u,’ zei Nassar.

Halabi glimlachte. ‘Een nutteloos antwoord. Misschien was de politiek uw ware roeping.’

‘Misschien.’

‘Kunnen we zijn versleuteling kraken?’ vroeg Halabi.

Zijn technologieadviseur, een zeer capabel man, schudde zijn hoofd. ‘Onwaarschijnlijk. Hem martelen zou wat dat betreft vast succesvoller zijn.’

‘Dat vraag ik me af,’ zei Halabi bedachtzaam. ‘Waarschijnlijk is er een wachtwoord dat voorkomt dat we ooit nog bij die informatie kunnen komen. Zo is het toch, Aali?’

‘Inderdaad.’

Halabi wreef vlak voor zijn gezicht in zijn handen. ‘Het geld dat we via die stick kunnen binnenhalen zal snel door onze vingers glippen en de informatie die erop staat, zal al even snel gedateerd zijn. Is de informatie op die stick zo waardevol of is het juist de sluwheid en ervaring van de man die hem hier heeft afgeleverd?’

Dat was natuurlijk een retorische vraag, maar toch gaf een van Halabi’s mannen antwoord. ‘Is die man waardevol vanwege zijn eigenschappen of is hij daardoor gevaarlijk? Hij heeft zijn

koning en vaderland verraden. Waarom? Voor de goede zaak? Voor Allah? Of was hij uit op persoonlijk gewin? Is hij te vertrouwen, moallah Halabi? Is hij hier om u bij te staan of om u af te zetten?’

‘Ik had macht,’ antwoordde Nassar. ‘Ik was rijk. Ik genoot het respect van de koning en de Amerikanen. Maar ik heb alles op het spel gezet. Ik...’

‘De koning is oud en zwak,’ viel de man hem in de rede. ‘U was bang dat het koninkrijk in zou storten en wilde van twee wal-tetjes eten. Maar de Amerikanen hebben uw verraad ontdekt en daarom moest u vluchten.’

Nassar zweeg even voordat hij verder sprak.

‘Ze hebben inderdaad ontdekt dat ik trouw ben aan moallah Halabi. Helaas, want hoewel ik hier zeker van groot nut voor u kan zijn, had ik aan de zijde van de koning veel effectiever kunnen zijn. Ik verwacht niet dat een eenvoudig militair zou begrijpen hoeveel moeite het gekost heeft om zijn vertrouwen te winnen.’

De man verstijfde bij die belediging, maar Nassar stopte niet. ‘Ik heb nauw met de Amerikanen samengewerkt op het gebied van hun binnenlandse veiligheidsprotocollen en de preventie van terroristische aanslagen op hun grondgebied. Zo heb ik gedetailleerde kennis verkregen over hun grens- en immigratie-beleid, hun elektriciteitsnet en kerncentrales. En zelfs over hun drinkwatervoorziening. Met precisieaanvallen kunnen we het tij van de oorlog keren. Daarmee kunnen we bewerkstelligen dat de Amerikanen zich tegen alle moslims keren en uw leger van dertigduizend soldaten tot een miljard strijders laten aangroeien.’

Halabi keek op Nassar neer, die zijn ogen in een duidelijk onoprecht loyaliteitsgebaar afwendde.

Op dat moment spatte zijn voorhoofd uiteen.

In de stilte die een fractie van een seconde heerste, zag Halabi

een bebaard gezicht bij de tunnelingang oplichten. Het was het gezicht van de duivel, dat onuitwisbaar in zijn gedachten en ziel geëtt stond. Het gezicht van Mitch Rapp.

Opeens was alles en iedereen in rep en roer. Leden van Halabi's bewakingsescorte renden op hem af en anderen losten schoten in de richting van de tunnel. Drie van zijn mannen paktten hem op om hem naar een kleine doorgang achter in de grot te slepen, terwijl het geweervuur steeds heviger werd en de scherpe buskruitgeur iedereen de adem benam.

Een verblindende flits, gevolgd door de verscheurende pijn van een granaatscherf die zijn onderbeen doorkliefde. De man achter hem incasseerde de volle laag van de ontploffing en vloog van achteren tegen Halabi aan, zodat hij op de grond werd gekwakt. De verlichting viel meteen uit en brokstukken vielen van het plafond van de grot omlaag. De mannen vlak bij hem waren dood of bewusteloos, en Halabi probeerde zich wanhopig te bevrijden van de man die languit boven op zijn rug lag.

Op dat moment besepte hij hoe zwaar zijn verwondingen waren. Hij kon zijn rechterarm niet gebruiken en miste elk gevoel erin. Zijn linkerbeen leek wel in brand te staan en hij had moeite met ademen door de stekende pijn in zijn zij. Hij leek helemaal onder het bloed te zitten, dat warm en nat aanvoelde, maar had geen idee of het zijn eigen bloed of dat van zijn mannen was.

Er klonken een paar gedempte kretten, die al snel overstemd werden door het kabaal van instortend gesteente vlak in zijn buurt. Hij voelde een drukgolf over zich heen gaan en de grot vulde zich met een verstikkende stofwolk en verpulverd gesteente. Hij begroef zijn gezicht in zijn met bloed doordrenkte tuniek, terwijl hij wanhopig probeerde het bewustzijn niet te verliezen.

Zo mocht dit niet eindigen. God zou dat niet toestaan. Hij zou niet toestaan dat zijn trouwe discipel door toedoen van Satans

vertegenwoordiger op aarde zou sterven. Niet voordat Zijn werk gedaan was.

Een test. Dat moest de verklaring zijn. Het was een test van zijn kracht, zijn eerzaamheid en zijn toewijding.

Gesterkt door dat besef lukte het Halabi zich onder de man vandaan te wurmen. Het was nu pikdonker, maar hij slaagde erin de achterwand van de grot te vinden en daar op de tast verder langs te schuifelen, terwijl om hem heen de laatste zwakke kretten verstomden. Uiteindelijk vond hij de smalle opening die hij zocht. Bij de gratie Gods was die nog bruikbaar.

Volgens de berichten was de doorgang zeshonderd meter lang en varieerde hij in doorsnede van drie meter tot nauwelijks breed genoeg voor een volwassen man. Hij strompelde op gevoel door het verbrokkelde gesteente. Op sommige plaatsen leek de doorgang versperd, maar om zich heen tastend slaagde hij er steeds weer in een paar meter vooruit te komen.

Uiteindelijk kwamen de wanden zo dicht bij elkaar dat hij onmogelijk verder kon. Hij probeerde zich terug te trekken, maar kwam vast te zitten.

De wereld leek te verdwijnen, wat zijn verwarring nog vergrootte en de pijn die zijn lichaam teisterde nog heviger maakte. Een tijdlang was er niet veel meer. Geen enkel geluid dat hij niet zelf maakte. Geen licht dat zijn ogen konden opnemen. Alleen de pijn, de smaak van zanderige aarde en zijn eigen verwarde gedachten.

De opgetogenheid die hij had gevoeld na zijn conclusie dat dit een test was, verdween in het besef dat wat hij nu meemaakte eerder op een straf leek. Wat had hij misdaan om Allahs toorn te verdienen?

Telkens weer raakte hij even buiten bewustzijn, al was het in de duisternis lastig om het onderscheid te maken. Hij zag Amerika. De glinsterende gebouwen. De mensenmassa die genot en luxe nastreefde als vervanging voor God. Hij zag de glorieuze

instorting van het World Trade Center en de afschuw die deze aanval onder de Amerikaanse bevolking had gewekt, tegelijk met een besef van kwetsbaarheid. Een ongelooflijke overwinning, die vervolgens werd verprutst door Osama bin Laden, die zich in wazige video's steeds meer in eindeloos geleuter over de islam verloor.

Hij zag de opkomst van IS, dat sociale media met succes wist in te zetten en precies begreep hoe je jonge mannen in de hele wereld moest motiveren. En ten slotte zag hij hoe IS op het slagveld overwon en de Amerikanen zelfs nog meer angst wist aan te jagen dan de aanslagen van 9/11.

Hij probeerde zich weer naar voren te trekken, maar zakte weer op het verbrokkelde gesteente onder hem neer. Nog nooit had hij zo'n intense duisternis en diepe stilte ervaren. Niet alleen vervaagden daardoor de grenzen tussen droom en werkelijkheid, maar ook tussen leven en dood. Alleen de pijn en het geluid van zijn eigen ademhaling verzekerden hem ervan dat hij geen grens gepasseerd was.

Hij wist niet hoelang hij daar had gelegen, maar uiteindelijk begon het duister te wijken. Hij opende zijn ogen maar zag de aarden tunnel rondom hem niet. Alleen het verblindend witte licht van God. En op dat moment begreep hij het. Zijn eigen arrogantie had hem naar deze plek gevoerd. Hij had zich door zijn eigen haat en geldingsdrang laten afleiden van het werk dat God hem had opgedragen. Hij had zich laten verleiden door de macht die hij over zijn volgelingen bezat en de angst die hij zijn vijanden inboezemde. Door visioenen van een nieuw kalifaat met hem aan het hoofd, dat in een rechtvaardige strijd tegen de westerse strijdmachten verwickeld was.

Hij voelde de paniek in zich opkomen, tot die bijna ondraaglijk werd. Het leven dat hij had geleid was een leugen en God had hem uiteindelijk met dat feit geconfronteerd. Hij had alleen zijn eigen belangen gediend, alleen zijn eigen ijdelheid en haat.

Halabi voelde er niets voor om in deze ellendige toestand te sterven en graaide wanhopig naar de wanden om hem heen. Hij voelde iets in zijn schouder scheuren, maar negeerde de pijn en werd uiteindelijk beloond met een waterval van vallend gesteente die een doorgang blootlegde.

Hij was vrij.